

Юмрукътъ поелъ торбичката, поклонилъ му се учтиво и обѣщалъ да му я върне праздна. Занесълъ я той у дома си и почналъ да я изпразднува. А какво нѣмало въ нея: брашно, грахъ, чай, захаръ и облѣкло за цѣлото му сѣмейство. Лакомството на Юмука го накарало да изтърси най-подиръ торбичката, за да паднатъ и малкитѣ остатъци отъ нея. Ала тя тутакси се напълнила отново. Той я изпразднилъ втори пътъ и пакъ я изтърсилъ още веднажъ. Така продължавалъ той да я изпразднува и изтърсва, дордѣто се натрупало въ кѣщата му огромно богатство. Но лакомството му било ненаситно, та той наелъ много работници, да му помагатъ въ изпраздноването и изтърсването на торбата, за да натрупа още повече богатство. Като натрупалъ голѣмо богатство, казалъ си: „Доволно ми е вече“. Изпразднилъ той за послѣденъ пътъ торбата, безъ да я изтърсва и я занесълъ на магесника.

Върналъ се Юмрукътъ отъ гората и накаралъ жена си да свари отъ новия чай. Чаятъ оврѣлъ и тя взела да налива чашитѣ. Но тѣ се напълнили и се прѣлѣли, та залѣли цѣлата стая. Тогава дѣдо и баба се уплашили да не се издавятъ, та го излѣли на двора и сварили отъ тѣхния чай. Като се сварилъ той, рѣкли да го подсладятъ съ новата захаръ. Ужъ взели двѣ кѣсчета, а то цѣлата стая се напълнила съ захарни буци. Хапнали отъ една бучка, а то цѣлата имъ уста се напълнила съ захаръ, та челюститѣ имъ щѣли да се разчекнатъ отъ много захаръ. Уплашилъ се пакъ Юмрукътъ и казалъ на бабата да извади отъ тѣхната захаръ, за да си изпиятъ свободно чая. Слѣдъ това всичката нова захаръ била изхвърлена на двора.